

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyně Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: I. T.
státní příslušnost Alžírská demokratická a lidová republika
t. č. pobytem v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, 739 51
Vyšní Lhoty

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
sídlem 170 34 Praha 7, Nad Štolou 3
o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 7. 2025 č. j. OAM-812/ZA-ZA11-D07-Z-
2025, o zajištění v zařízení pro zajištění cizinců

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo ve smyslu § 46a odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) zajištěn v zařízení pro zajištění

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

cizinců. Podle § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 4. 9. 2025 s možností dalšího prodloužení. Žalobce namítal, že v jeho případě existovaly alternativy k zajištění, které bylo možné využít. Správní orgán v součinnosti s cizineckou policií mu mohl uložit povinnost zdržovat se na uvedené adrese a osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené. Alternativně mohl uložit povinnost zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem. Správní orgán k využití těchto alternativ nepřistoupil s ohledem na fakt, že dle jeho názoru podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění a zvláštní opatření by tak nebyla účinná. Žalobce žalovanému vytkl, že žalovaný přesvědčivým způsobem neprokázal, že v jeho případě existují oprávněné důvody domnívat se, že existuje vážné nebezpečí útěku, zejména když se v minulosti nikdy nevyhnul provedení přemístění, ani se o útěk nepokusil, a ani nevyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění. Naopak, jak je uvedeno v napadeném rozhodnutí na str. 2 správnímu orgánu sdělil, že bude rozhodnutí správního orgánu o určení příslušnosti respektovat. Z napadeného rozhodnutí tak vyplývá, že nikdy neměl v úmyslu rozhodnutí správního orgánu nerespektovat, a nebyl tak dán důvod pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu. Argumentuje-li žalovaný v napadeném rozhodnutí, že „záměrně neuvedl informace o kontaktu se španělskou policií“, čímž dle žalovaného neposkytuje správnímu orgánu potřebnou součinnost, žalobce namítal, že vždy poskytoval správnímu orgánu součinnost, a to v případě jakýchkoli dotazů žalovaného. Jeho záměrem rozhodně nebylo neposkytnout informace o kontaktu se španělskou policií. Pouze odpovídal na přímé otázky položené žalovaným. Má tak za to, že správní orgán hodnotil zcela účelově skutečnosti tak, aby hovořily v jeho neprospěch. Skutečnosti hovořící v jeho prospěch nijak nereflektoval.

2. Žalobce dále zdůraznil, že zajištění představuje mimořádný a krajní prostředek, kterým správní orgán zasahuje do ústavně zaručeného práva na osobní svobodu, přičemž vzhledem k charakteru zajištění, by mělo být rozhodnutí o zajištění vyčerpávajícím způsobem zdůvodněno. Správní orgán měl tedy povinnost zabývat se alternativami k zajištění a přistoupit k němu teprve až poté, co by bylo prokázáno, že nelze účinně uplatnit jiná, mírnější opatření. Úvaha správního orgánu nesmí být vedena tím způsobem, že detence je preferovanou formou opatření a alternativy přicházejí v úvahu až druhotně. O opaku mluví ust. § 46a odst. 1 zákona o azylu, podle něhož uplatnění institutu povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců je vázáno na splnění několika zákonných podmínek. V daném případě je to prokázání splnění podmínky, že nelze účinně uplatnit zvláštní opatření a dále podmínky, že existuje-li vážné nebezpečí útěku, zejména pokud se již v minulosti vyhnul provedení přemístění nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
3. Žalobce dále uvedl, že s ohledem na individuální okolnosti jeho případu považuje za zcela zásadní, že se žalovaný možností uložení alternativ zajištění zabýval pouze obecně a zcela povrchně. Odkázal toliko na jeho předchozí jednání a vyslovil domněnku, že nebude respektovat rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu a bude se vyhýbat přemístění do příslušného státu či navracení do vlasti. Zcela účelově se zaměřil na hodnocení jeho osoby jako osoby nerespektující pravidla, aniž by pro tento závěr měl jakoukoliv oporu. Namítal, že se nikdy nevyhnul provedení správních rozhodnutí, nikdy nevyjádřil nerespekt k rozhodnutím správních orgánů, a to ani slovem ani činem, tudíž domněnka žalovaného, že nebude respektovat rozhodnutí žalovaného je zcela neopodstatněná a mylná. Žalovaný

nijak nezvažoval zcela konkrétní alternativy k povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, totiž možnost pobytu na adrese místa bydliště včetně pravidelného hlášení se policii či možnost pobytu v místě policií určeném. Poukázal na to, že správnímu orgánu sdělil, že žije s přítelkyní M. D., občankou EU, a její dcerou v nájemním bytě, k čemuž doložil nájemní smlouvu, v níž je uveden jako nájemce bytu. Společně s družkou tak žijí na adrese X. Zhodnocení jeho situace ze strany správního orgánu se nijak neliší od hodnocení situace jakéhokoli jiného cizince, který nemá na území České republiky žádné zázemí a u kterého tedy lze přistoupit na argument správního orgánu, že by snad z tohoto důvodu mohl být pro správní orgán těžko k zastížení pro další řízení. Jeho případ je však odlišný, neboť má k dispozici adresu místa pobytu. K tomu dodal, že alternativně se nabízelo jeho umístění do otevřeného pobytového střediska ve smyslu § 47 odst. 1 písm. a) zákona o azylu. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 39/2015-28, z něhož citoval. V případě, že by bydlel v pobytovém středisku, byl by plně k dispozici správnímu orgánu pro řízení o mezinárodní ochraně. Poznamenal, že pobytové středisko nelze bez vědomí správního orgánu opustit, neboť veškeré příchody a odchody je třeba hlásit na vrátnici a pro opuštění střediska na dobu delší než 24 hodin, je třeba vyřídit si speciální propustku.

4. Žalobce dále vyslovil názor, že napadené rozhodnutí vykazuje až znaky svévole. Odkázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, konkrétně na případ Saadi proti Spojenému království, v němž SLP uvedl, že jakékoli zbavení svobody by mělo být v souladu s principem ochrany jednotlivce před svévolí. Pokud je zajištění svévolné, nemůže být slučitelné s článkem 5 odst. 1 Evropské úmluvy o lidských právech. Žalobce dále uvedl, že žije ve společné domácnosti se svou družkou M. D. a její dcerou v X a zcela jistě je tak rodinným příslušníkem občanky EU. Se svou družkou by chtěl vstoupit do svazku manželského, avšak z důvodu zajištění toto nyní není možné. S družkou vedou společnou domácnost, podílí se na nákladech chodu domácnosti a prokazatelně se o svou družku, která je na mateřské dovolené, stará.
5. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, z něhož obsáhle citoval, stejně tak z relevantní judikatury Nejvyššího správního soudu. S ohledem na poměry žalobce, jeho minulost a záměry, se zákonem stanovené alternativy nenabízely. Potřebná míra důvěry, jak o ní pojednává rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 5 A 33/2011-18, tak v projednávané věci absentovala. V případě žalobce nebylo lze účinně uplatnit zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu, proto správní orgán shledal naplnění podmínek stanovených ust. § 46a odst. 1 písm. d) zákona o azylu.
6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, a to v souladu s § 46 odst. 8 zákona o azylu, neboť žádný z účastníků nenavrhl nařízení jednání, a ani soud nepovažoval nařízení jednání za nezbytné.
7. Ze správního spisu bylo zjištěno, že dne 21. 7. 2025 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky. Dne 24. 7. 2025 poskytl údaje k podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany a byl s ním proveden pohovor v jazyce arabském za přítomnosti tlumočnicka arabského jazyka. Před zahájením pohovoru byl žalobce kromě jiného poučen o tom, že je povinen poskytnout žalovanému nezbytnou součinnost a uvádět pravdivé a úplné informace nezbytné pro zjištění stavu věci. Žalobce sdělil, že poučení

rozuměl, nežádá bližší vysvětlení, cítí se zdrav a je schopen pohovoru. V závěru pohovoru byl žalobce informován o tom, že má právo, aby byl celý pohovor, tj. všechny otázky a odpovědi, zpětně přetlumočen za účelem jeho kontroly. Tohoto práva žalobce využil. Na dotaz, zda má nějaké námitky k zápisu jednotlivých otázek a odpovědí, žalobce odpověděl záporně. Protokol o pohovoru podepsal. Žalobce kromě jiného sdělil, že do prostoru Evropské unie přicestoval v prosinci 2024. Cestoval lodí na ostrov Mallorca a následně pokračoval opětovně lodí do Barcelony. V Barceloně strávil 6 dnů u známého. Chodil na procházky, nic zvláštního nedělal. Kontakt s policií nebo s úřadem ve Španělském království neměl. Po vyloďení prostě opustil loď a vydal se na cestu do Barcelony. Otisky prstů mu ve Španělském království sejmuty nebyly. Správní orgán jej vzápětí konfrontoval se zjištěním ze záznamu o sejmutí otisku prstů na ostrově Mallorca ze dne 10. 11. 2024. Na to žalobce prohlásil, že mu byly na ostrově Mallorca sejmuty policií otisky prstů. Kontrolovala jej tam španělská policie, které nepředložil žádný doklad totožnosti. Policie jej kontrolovala při vyloďení. Další instrukce od policie nedostal. Po propuštění z policejní stanice pokračoval v cestě do České republiky. Má zde známé a chce zde žít. Toho, že nemá k cestě do Evropské unie žádné oprávnění, si byl vědom. Od měsíce prosince 2024 setrval u příbuzného. Svůj pobytový status se nepokoušel upravit. Obával se přihlásit na policii. Až v průběhu měsíce června se dostavil na policejní služebnu. Doporučila mu to přítelkyně a právní zástupce. Svého nelegálního postavení si byl vědom. V zemi původu se nepokusil o vyřízení víza k cestě do Evropské unie. S přítelkyní M. D. se seznámil přes aplikaci Badoo v lednu 2025. Od května 2025 bydlí s přítelkyní v podnájmu v X. Přítelkyně má dítě z předešlého vztahu. Do Španělského království není ochoten se vrátit. On sám žádné vlastní příjmy nemá. Rozhodnutí správního orgánu o určení příslušnosti bude respektovat, protože nebude mít jinou možnost. K tomu dále poznamenal, že nebude jednoduché opustit přítelkyni.

8. Ze správního spisu se dále podává, že 24. 7. 2025 byla odeslána žádost o převzetí žalobce do Španělského království, které je v tomto konkrétním případě příslušné za podanou žádost o mezinárodní ochranu vzhledem k článku 13 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013.
9. Podle ust. § 46a odst. 1 písm. d) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění, ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže bude přemístěn do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie a existuje-li vážné nebezpečí útěku, zejména pokud se již v minulosti vyhnul provedení přemístění, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu vázaného předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
10. Podle ust. § 47 odst. 1 téhož zákona, zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené.
11. Podle ust. § 47 odst. 2 téhož zákona, ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.

12. Krajský soud zastává názor, že žádné z žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Skutkový stav byl dostatečně zjištěn a odpovídá okolnostem daného případu ve smyslu § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Žalovaný vycházel především z vlastní výpovědi žalobce a ze zjištění z informačního systému. Rozhodnutí žalovaného je taktéž přesvědčivě odůvodněno. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že žalobce se na území České republiky nacházel dlouhodobě neoprávněně. K cestě do Evropské unie mu nikdy nebylo uděleno vízum ani pobytové oprávnění od jakéhokoli členského státu Evropské unie. Žalobce neoprávněným způsobem překročil hranici Španělského království a byl zadržen španělskou policií pro neoprávněný pobyt. O svém neoprávněném pobytu byl informován, přesto pokračoval v cestě do dalších členských států, aniž by k tomu byl oprávněn. Od 15. 12. 2024 do 19. 6. 2025, kdy se z podnětu své přítelkyně a právního zástupce dostavil na policejní služebnu, pobýval vědomě na území České republiky bez oprávnění. Dále bylo v průběhu pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že žalobce záměrně neuvedl informace o kontaktu se španělskou policií. Soud souhlasí s žalovaným, že žalobce tak správnímu orgánu neposkytuje potřebnou součinnost a nepravdivě informoval o skutečnostech jeho pobytu na území Španělského království. V průběhu pohovoru dne 24. 7. 2025 žalobce také uvedl, že není ochoten se do Španělského království vrátit. Soud souhlasí s žalovaným, že žalobce na území České republiky nemá žádné významné socio-kulturní vazby, vztah s přítelkyní je doposud krátkodobý. I soud zastává názor, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žalobce nebude respektovat rozhodnutí ve věci žádosti o mezinárodní ochranu a bude se vyhýbat přemístění do příslušného státu či navrácení do vlasti. Soud rovněž sdílí názor žalovaného, že v případě žalobce nelze rozumně předpokládat, že by náhle své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle § 47 zákona o azylu. Zajištění není svévolné. Dle názoru soudu existuje důvodná obava, že by žalobce v případě, pokud by jeho osobní svoboda nebyla omezena, nadále nerespektoval své právní povinnosti a vyhýbal se kontaktu s orgány veřejné moci, což dlouhodobě činil a na policii se dostavil až poté, co mu to doporučila přítelkyně a právní zástupce. Do té doby udržoval vědomě protiprávní stav a ilegální pobyt nijak neřešil. Zajištění žalobce proto soud považuje za zcela přiměřené účelu, který sleduje. Žalovaný vzal v potaz veškeré individuální okolnosti žalobcova případu. Krajský soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 185/2016-23, v němž Nejvyšší správní soud uvedl, že „volba mírnějších opatření, než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, já vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany. Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštními opatření.“ V rozsudku č. j. 1 Azs 349/2016-48 Nejvyšší správní soud uvedl, že při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložení pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění, konec citace. Pobytovou historii žalobce a s ní související potenciální rizika žalovaný zohlednil.
13. Vydáním napadeného rozhodnutí tedy nedošlo k porušení žádného ustanovení správního řádu ani zákona o azylu. Soud proto žalobu vyhodnotil jako zcela nedůvodnou a v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

14. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť procesně úspěšnému žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 04.09.2025

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně